

Sygn. akt II AKzw 15/23

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: sędzia S.A. Robert Kirejew

Protokolant: Kamil Klupś

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Marty Irzyńskiej

w sprawie **M. P.**

skazanego za przestępstwo z art. 242 § 3 k.k. i inne

po rozpoznaniu zażalenia wniesionego przez prokuratora

na postanowienie Sądu Okręgowego w Bielsku- Białej

z dnia 15 grudnia 2022 roku, sygn. akt IV Kow 786/22/pr

w przedmiocie udzielenia przerwy w karze

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 618 § 1 pkt 11) w zw. z art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych (Dz.U.2022.1166 j.t.) oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.

postanawia

1. zmienić zaskarżone postanowienie ten sposób, że odmówić skazanemu M. P. przerwy w odbywaniu kar:

- 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 7 grudnia 2020 roku, sygn. akt II K 627/20,

- 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Bielsku- Białej z dnia 8 września 2021 roku, sygn. akt III K 863/21,

- 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Pszczynie z dnia 31 marca 2022 roku, sygn. akt II K 614/21;

2. zasądzić od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Bielsku- Białej) na rzecz radcy prawnego M. A. (Kancelaria Radcy Prawnego w B.) kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym VAT wg stawki 23%, tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną z urzędu skazanemu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwolnić skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego i obciążyć nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Zażalenie wniesione przez prokuratora było zasadne, wobec czego zasługiwało na uwzględnienie.

W realiach niniejszej sprawy brak jest bowiem podstaw, o jakich mowa w art. 153 § 2 k.k.w., do udzielenia skazanemu M. P. przerwy w odbywaniu kar pozbawienia wolności, a sąd I instancji poczynił w tym zakresie błędne ustalenia

faktyczne. Sąd Apelacyjny nie podzielił argumentacji i wyprowadzonych przez Sąd Okręgowy wniosków zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Zgodnie ze wskazanym wyżej przepisem sąd penitencjarny może udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, jeżeli przemawiają za tym ważne względy rodzinne lub osobiste. Zaakcentować jednak należy, iż instytucja przerwy w karze jest wyjątkiem od zasady nieprzerwanego wykonywania orzeczonych kar i okoliczności przemawiające za jej stosowaniem należy interpretować przy wąskim rozumieniu jej przesłanek.

Natomiast przerwy w karze ze względów zdrowotnych można udzielić tylko wtedy, gdy ciężka choroba uniemożliwia wykonywanie kary w warunkach izolacji, zatem gdy przebywanie w nich zagraża życiu i zdrowiu skazanego (art. 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 k.k.w.). Taka sytuacja na gruncie niniejszej sprawy nie występuje.

Z zgromadzonego materiału dowodowego, a w szczególności opinii sądowo- lekarskiej z dnia 23 listopada 2022 roku wynika, iż niewątpliwie skazany doznał urazu dłoni prawej – doszło u niego do zwichnięcia stawu siodełkowatego kciuka i uraz ten utrwalił się w postaci podwichnięcia tego stawu. Opisane uszkodzenie powoduje u skazanego niewielkie zaburzenie funkcji manualnej prawej dłoni w zakresie chwytów siłowych, a z upływem czasu ból i dysfunkcja będzie się pogłębiać. Konieczne jest zatem przeprowadzenie zabiegu rekonstrukcji więzadłowej uszkodzonego stawu, a wskazania do tego zabiegu uznać należy za pilne.

Tym niemniej, skazanemu uprzednio udzielono już trzymiesięcznej przerwy ze względów zdrowotnych, w tym właśnie z uwagi na konieczność przeprowadzenia zabiegu operacyjnego ręki, który ostatecznie do chwili obecnej nie został przeprowadzony. Skazany co prawda stawiał się celem podjęcia leczenia, jednak opisany plan leczenia wzbudził wątpliwości skazanego pod kątem trwałości rozwiązania. Nie może również ujść uwadze sądu podniesiona przez prokuratora okoliczność, że skazany M. P. nie powrócił w terminie do zakładu karnego z udzielonej przerwy, za co został skazany prawomocnym wyrokiem. Uznać zatem należało, że skazany nie tylko nie wykorzystał w sposób należyty udzielonego mu uprawnienia, ale również nie dostosował się do nałożonego nań obowiązku powrotu do zakładu karnego.

Równocześnie argumentacja na jaką powołał się skazany w swym wniosku, tj. chęć niesienia pomocy finansowej żonie, o którą ta miała prosić, czy też łóżenia na utrzymanie dzieci, nie może stanowić podstawy do udzielenia przerwy karze. Co więcej, okoliczności te zostały zakwestionowane, albowiem z treści wywiadu kuratora wynika, że była żona skazanego nie oczekuje od skazanego żadnego wsparcia finansowego, nadto nie odbiera połączeń od wymienionego bądź przekazuje słuchawkę najmłodszemu synowi, w stosunku do którego skazany dotychczas nie jest pozbawiony władzy rodzicielskiej. Nie potwierdziły się także okoliczności podnoszone przez skazanego dotyczące jego złego stanu zdrowia psychicznego, co jednoznacznie wykluczone zostało w treści opinii sądowo- psychiatrycznej z dnia 19 października 2022 roku.

Z opinii o stanie zdrowia osoby pozbawionej wolności z dnia 8 lipca 2022 roku wynika natomiast, że skazany termin zabiegu operacyjnego rekonstrukcji aparatu stabilizującego wyznaczony ma na dzień 10 maja 2024 roku i może być leczony w zakładzie karnym. W orzecznictwie trafnie zauważa się, że monitorowanie i ocena stanu zdrowia osadzonych należy do personelu medycznego jednostek penitencjarnych, zaś skazanemu nie przysługuje możliwość dowolnego wyboru lekarza prowadzącego (art. 115 § 1, § 1a i § 4 k.k.w.). W ramach opieki medycznej nad osadzonymi personel ten, stosownie do konieczności, współpracuje z publicznymi jednostkami ochrony zdrowia (art. 115 § 1, 1a i 4 k.k.w.), w tym również przez zapewnienie badań i konsultacji specjalistycznych (vide: postanowienie SA w Krakowie z 30.07.2020 r., II AKZw 565/20, KZS 2020, nr 12, poz. 34). Skoro zaś jednostka penitencjarna w swoim zakresie może zapewnić skazanemu właściwą opiekę medyczną, na co wskazuje tak wyznaczony termin zabiegu operacyjnego, jak i wprost opinia o stanie zdrowia skazanego, nie jest celowe udzielenie skazanemu przerwy w karze.

Z przytoczonych wyżej względów nie ma ponadto gwarancji, że w razie udzielenia M. P. wnioskowanej przerwy, wymieniony wykorzysta ją zgodnie z przeznaczeniem.

Mając to wszystko na uwadze oraz uznając, że zażalenie prokuratora co do istoty sprawy było słuszne orzeczono o zmianie zaskarżonego postanowienia i odmowie udzielenia przerwy, jednocześnie zwalniając skazanego od ponoszenia wydatków postępowania odwoławczego z uwagi na jego sytuację materialną oraz odbywanie kary pozbawienia wolności.

Na rzecz obrońcy z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym zasądzono wynagrodzenie odpowiadające wysokości stawek przewidzianych dla obrońcy ustanowionego z wyboru w § 13 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, tj. w kwocie 360 zł, podwyższonej o należny podatek VAT. Sąd Apelacyjny nie znajduje bowiem podstaw do odstąpienia w postępowaniu odwoławczym od zasady wyrażonej w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 roku, sygn. akt SK 78/21, opublikowanego w dniu 28 grudnia 2022 r., że §17 ust. 1 pkt 2) oraz §17 ust. 2 pkt 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, są niezgodne z art. 64 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zd. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru.

ZARZĄDZENIE

- 1) O treści postanowienia powiadomić skazanego;
- 2) Zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 18 stycznia 2023 roku